

Pre lásku sa oplatí vzoprieť osudu

Ak niečo stratíš

IKAR

Tammy Robinsonová

Ak niečo
stratiš

Ak niečo stratíš

Preložila Zdenka Buntová

Tammy Robinsonová

IKAR

Tammy Robinson
BACK TO YOU

Copyright © 2020 Tammy Robinson
First published in the United Kingdom in the English language
in 2021 by Piatkus, an imprint of Little, Brown Book Group.

Translation © 2022 by Zdenka Buntová
Jacket design © 2022 by Kateřina Stárková
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8494-4

*Ak čokoľvek stratíš (sám seba či mňa),
nájde sa v mori, čo všetko pojíma.*

E. E. Cummings

Prológ

Muž, ktorý sa nado mnou skláňa, má tvár farby jesenného lístia a zlomený zub. Ten zlomený zub je sivší ako ostatné a o polovicu kratší, no okraj má už hladký, obrúsený vekom. Muž, na rozdiel odo mňa, prišiel k úrazu dávno. Neviem presne, čo mi je, zistiť to by si vyžadovalo námahu, akej teraz nie som schopná, no cítim, že zo mňa pulzujúco vyteká krv a spolu s ňou aj môj život.

„Nezatvárajte oči, pozrite sa na mňa,“ prihovára sa mi. Hlas sa mu chveje od rozrušenia. „Rozprávajte. Povedzte mi niečo o sebe.“

Viem, že to myslí dobre, ale ak sú to moje posledné okamihy na tomto svete, nechcem si pripadať ako na pohovore v pracovnej agentúre. A navyše neverím, že by som dokázala hovoriť, aj keby som chcela. Nemám dosť energie, aby som udržala otvorené oči, viečka mi pri každom žmurknutí čoraz viac oťažievajú.

Kdesi nablízku počujem Bonnin hlas, jej kvílenie a plač znejú hystericky. Takúto som ju ešte nezažila. Musí to byť so mnou vážne.

„No tak, slečna! Počujete ma?“ Muž ma jemne potriasol za plece. Prinútim sa otvoriť oči.

Tvári sa ustarostene, a nečudo.

Pozerám na budovu, čo sa za ním ostro črtá na pozadí bledej oblohy, a spomeniem si na svoje prvé stretnutie s Finnóm. Dozvie sa, čo sa so mnou stalo? O mojom predčasnom desivom konci v mláke krvi na betóne pokrytom sklenými črepinami a ohorkami cigariet? V ušiach počujem ozvenu jeho slov: „Hod' si mincu a niečo si zaželaj.“

Chcem ešte raz vidieť jeho úsmev!

Chcem...

Zatmelo sa mi pred očami.

„Strácame ju!“ skríkol čísi preľaknutý hlas.

*Pred štyrmi mesiacmi
Silvestrovská noc*

Prvá kapitola

Za ten bozk môže Bonnie, pomyslela som si, len čo sa to stalo. Potrebovala som na niekoho zvaliť vinu.

Muž sa na mňa pobavene zahľadel a ja som horúčkovo premýšľala, na čo sa vyhovoriť. „Prepáčte, naviedla ma kamoška, som povedať nemohla. Už dávno nie sme osemročné žabky na ihrisku.“

Bonnie pozrela na mňa, na neznámeho a potom znova na mňa. V naširoko otvorených očiach sa jej miešala hrdosť so šokom.

„Nemôžem uveriť, že si to urobila,“ hlesla.

„A kto mi v jednom kuse píliť uši, aby som konečne urobila niečo spontánne?“ pripomenula som jej.

„Ja, ale nemyslela som to tak, že sa máš oblizovať s úplne cudzím chlapom,“ namietla a premerala si ho od hlavy po päty. „Ale ten chlap nemá chybu, to sa musí uznať,“ dodala stíšeným hlasom – aspoň si myslela, že ho stíšila, no podľa potláčaného úsmevu viem, že muž, ktorého som pobozkala, ju počul.

Bonnie, omámená miešanými nápojmi a vzrušením poslednej noci v roku, do mňa aspoň hodinu hučala, že takéto mladé už dlho nebudeme (úžasná novinka!) a život si treba užiť. „Až zostarneme a na dvere zaklope

smrť, bude nás mrziť, čo všetko sme neurobili,“ odcitovala jednu z otrepaných motivačných fráz z facebookových memeciek, ktoré tak zbožňuje. Inokedy by som sa len usmiala, prikývla a pustila to z hlavy. Na podobné zrnká múdrosti som nikdy nebola, ale v tú noc to vo mne ktovieprečo zarezonovalo. Alebo som len chcela, aby Bonnie konečne prestala vyrývať. Nech už to bolo tak či onak, keď mi v tú noc najmenej po dvanásty raz povedala, aby som chytila príležitosť za pačesy, presne v tej chvíli do mňa niekto vrazil a ja som ho inštinktívne chytila za rameno. Dotyk mi prezradil, že rameno je mocné, svalnaté. Pravdepodobne mužské. Zdvihla som zrak. Majiteľ vyšportovaného bicepsu na mňa pozrel trochu začudovane, no dobromyselne. Oči mal také tmavé, že vyzerali skoro čierne.

„Dostanem svoju ruku nazad?“ opýtal sa.

„Jasné, ale až keď ma pobozkáte.“

Obočie mu vyletelo až k línii vlasov. „Prosím?“

„Myslím, že ste to počuli.“

Váhal iba okamih, potom nenútené pokrčil plecami.
„Okej.“

Skôr než som sa stihla usmiať na Bonnie, jednu ruku mal na mojom boku, druhou mi podoprel zátylok ako v nejakom hollywoodskom sexi filme pre pamätníkov. Mala to byť nezáväzná chvíľka, chvíľkový rozmar, pominuteľný impulz, ale keď sa na mňa zadíval, hrklo vo mne a úsmev sa mi kdesi zadrhol. Všetky zvuky v pozadí, smiech, rozhovory a dunenie hudby, zrazu zmizli. Boli sme len my dvaja a prítomnosť. Potom sa ku mne sklonil a pobozkal ma. Nevieť, koľko trval ten bozk. Možno desať sekúnd, možno desať minút, fakt netuším koľko.

Druhá kapitola

Nech už trval kolkokoľvek, nebolo to dosť. Keď sa neznámy odtiahol a vrátil ma nohami na zem, najradšej by som ho nepustila. Bola som omráčená a zmätená. Muža, s ktorým som sa bozkávala, som videla prvý raz v živote, no vôbec mi nepripadal cudzí. Nešlo mi to do hlavy.

Zadíval sa na mňa s očakávaním v očiach, no ja som len stála a nemo naňho vytriešťala oči. Nezišlo mi na um nič, čo by som mohla povedať. Bol vyšší ako ja, určite mal aspoň meter osemdesiat. Priliehavé čierne džínsy a sivé tričko prezrádzali vyšportovanú štíhlosť, no neboli také obtiahnuté, aby to vyzeralo, že sa svojou postavou vystatuje. Vlasy mal tmavé, takmer čierne a rovnako tmavé oči na mňa upieral s netajenou zvedavosťou. So zdvihnutým obočím čakal, kedy zo mňa konečne niečo vypadne.

„Tak teda... tomuto hovorím prevrapenie,“ vyhrkol zlomok sekundy predtým, než ticho začalo byť trápne. „Ale nie nepríjemné,“ dodal rýchlo.

Ukázala som na Bonnie. „Ona ma na to naviedla.“

„To nie je pravda!“ bránila sa. „Toto som ti vôbec nekázala.“

„Myslím, že by som vám mal poďakovať,“ usmial sa na ňu a Bonnie sa zatváрила tak uveličene, že by som ju najradšej kopla.

„Drahá, od baru na teba kýva tvoj frajer,“ utrúsila som veľavravne. „Už má objednané, asi by si mu mala pomôcť doniešť poháre.“

„Josh si poradí, sú to iba tri drinky,“ mávla rukou. „Tie predsa unesie.“

Muž znova sústredil pozornosť na mňa. Mimovoľne som sa vystrela.

„Často žiadate o bozk cudzích mužov?“

„Nie,“ odsekla som. Dotklo sa ma, čo tou otázkou naznačil. „A vy pobozkáte každú, ktorá vás o to požiada?“

Zasmial sa. „Nie, ste prvá. Môžem aspoň vedieť, ako sa voláte?“

„Zoe,“ podala som mu ruku. Po tom, čo sme práve predviedli, mi oficiálne potrasenie rukou pripadalo komické. „A vy?“

„Finn.“

„Finn...“ Zadumala som sa. „Celkom fajn meno. Dnes ho už často nepočuť.“

„Zoe je učiteľka,“ vysvetlila mu Bonnie, „a na mená je zaťažená. Mali by ste počuť, aké mená má vo svojej triede. Niektoré sú fakt uletené... Napríklad Andromeda.“

„Andromeda...“ zopakoval zamyslene. „Tak sa volá ktorási hviezda, nie?“

„Podľa mňa je to názov volajakej fiktívnej planéty.“ Bonnie pokrčila nos a obrátila sa ku mne. „Nie je to zo *Star Treku*?“

„Nie, je to názov galaxie,“ vysvetlila som. „Keď ju matka na začiatku školského roka priviedla, povedala mi, že

dcéru pomenovali podľa galaxie, lebo chcú, aby v živote dosiahla niečo veľké.“

Zavládlo ticho, všetci sme nad tým chvíľu hľbali.

„Privelké očakávania rodičov vytvárajú na decko pekelný tlak,“ utrúsil napokon Finn, „ale meno Andromeda nie je o nič horšie ako iné.“

„Podľa mňa je hlúpe,“ odsekla Bonnie. „Čo je zlé na mene Stephanie? Alebo na Deborah, Helen či Emme? To sú podľa mňa normálne mená.“

„Mne osobne sa páči Zoe,“ vyhlásil.

Potlačila som úsmev. „Ani Finn nie je na zahodenie.“

Bonnie behala očami od neho ku mne, akoby sledovala tenisovú loptičku lietajúcu ponad sieť z jednej strany na druhú.

„Hej, vy dvaja, čo sa to tu deje?“ spozornela a zamávala rukou medzi našimi tvármi, no očný kontakt sme neprerušili.

Finn ukázal hlavou na dvere. „Nechcela by si vypadnúť a poprechádzať sa niekde, kde nie je taký hurhaj?“

Otvorila som ústa, že odpoviem, no Bonnie ma predbehla.

„Prýr.“ Jednou rukou ma chytila za plece, druhú položila Finnovi na hrudník. „Zoe, počkaj sekundu. Nechcem byť hnusná, ale niekto tu musí mať zdravý rozum. Vážne chceš odísť kamsi do noci s chlapíkom, ktorého poznáš niekoľko minút?“

Niečo na tom bolo. Z hľadiska bezpečnosti by bolo lepšie zostať na verejnom mieste, navyše v prítomnosti kamarátov, kým dotyčného lepšie nespoznám. No inštinkt mi vravel, že mu môžem dôverovať, a svojim inštinktom sa naučila veriť už dávno.

„Nič sa jej nestane, máte moje slovo,“ uistil ju Finn.

Odtiahla som ju nabok. „Pozri, Bonnie, viem, že je to proti všetkým pravidlám bezpečnosti, o ktorých sa toľko hovorí, ale páči sa mi.“

Prevrátila oči. „Nič o ňom nevieš, ako sa ti môže páčiť?“

„Máš pravdu, neviem o ňom nič,“ prikývla som, „a ani nebudem, kým ho nespoznám. A ako ho mám spoznať? Ved' sa naňho pozri, vyzerá sympaticky, nemyslíš?“

„Vyzerá na chlapa, ktorý vie potrápiť,“ odsekla. „Ale je chutný, ten typ ako Shawn Mendes.“

„Bonnie,“ chytila som ju za ruku a naklonila sa k nej. „Ty si ešte nezažila pocit, že vesmír ti chce niečo povedať?“

Zvraštala čelo a zamyslela sa. „Nie.“

„Ani ja,“ pripustila som. „Ale teraz ten pocit mám.“

„Zlatko, hovorí z teba alkoholu.“

„To nie je pravda. Mala som len dva drinky, som triezva. Vidíš?“ Zatvorila som oči, ruky vystrela pred seba a ukazovákom sa dotkla špičky nosa.

„Presvedčivé.“

„Ale vieš, že si od teba nepýtam súhlas, však? Pozri, mám ťa rada a vážim si, že na mňa dávaš pozor, ale kto mi tu robil kázeň, že život je na to, aby sa žil, nespomínaš si? Ak s ním teraz nepôjdem, do konca života sa budem umárať, aké to mohlo byť, a ty určite nechceš, aby som si na smrteľnej posteli robila výčitky, alebo áno?“

Smutne potriasla hlavou. „Nemôžem uveriť, že proti mne využívaš moje vlastné slová.“

Pokrčila som plecami. „Obe sme vedeli, že sa to raz stane.“

Josh sa k nám prebojoval cez tlačenicu, podal jej drink a druhý podával mne, no Bonnie mu ho vzala z ruky

a obidva poháre zdvihla ako na prípitok. „Tak teda choď, ale buď opatrná a občas mi pošli esemesku, aby som vedela, že si poriadku. A uži si to,“ žmurkla na mňa.

„O čo ide?“ vyzvedal Josh.

„Potom ti poviem, dobre?“ odvetila.

Obrátila som sa k Finnovi. „Pripravený?“

Usmial sa. „Pripravený.“

Tretia kapitola

Ďaleko od stisku a tlačene vo mne začali pracovať nervy a ešte niečo, čo som nevedela pomenovať. Keby som musela, nazvala by som to akýmsi radostným očakávaním. Pocit, že sa má stať niečo úžasné. Od ukončenia môjho posledného vzťahu uplynulo trinásť mesiacov a za ten čas som nestretla nikoho, kto by ma priťahoval či vyvolal vo mne vzrušenie. Moja myseľ sa stále vracala k tomu nádhernému bozku.

„Tak mi už o sebe niečo povedz,“ ozvala som sa v nádeji, že môj rozochvený hlas neprezradí, aká som nervózna.

Vyšli sme z baru, zabočili doľava a vykročili ulicou lemovanou mohutnými dubmi. Ich konáre nám nad hlavami vytvárali listnatý tunel. Pred Vianocami dala radnica vyzdobiť hrubé kmene svetelnými reťazami, cestu nám osvetľovali stovky drobučkých svetielok. Bolo to neuveriteľne krásne a romantické.

„Čo by si chcela vedieť?“

„Na začiatok mi prezrad' celé svoje meno.“

„Celé?“

Až po pár krokoch som uvedomila, že zastal. Otočila som sa. „Máš s tým nejaký problém?“

Vzdychol a utrápene si počúchal čelo. „Neviem, prečo som dúfal, že k tomuto nedôjde.“

„Opýtať sa na meno je úplne normálne,“ poznamenala som.

„Bojím sa, že sa budeš smiať, ak ti ho poviem. Alebo utečieš.“

„Pochybujem. Ibaže by si sa volal Finn Hannibal Lecter. Ale moment! Si slávny? Alebo nebudaj z kráľovskej rodiny?“

„Sklamem ťa. Nie som slávny a nemám modrú krv, len niekoľko veľmi nezvyčajných mien.“

„Ešte nezvyčajnejších ako Andromeda?“

„Nie, Andromedu tromfnúť nemožno.“

„Tak mi povedz, ako sa voláš.“

„Som Finlay Archibald Bradford Young. Ale všetci ma volajú Finn.“

Snažila som sa udržať kamennú tvár, no vydržala som asi päť sekúnd.

„Vravel som, že sa budeš smiať,“ povedal dotknuto.

„Prepáč.“ Zakryla som si ústa dlaňou. „Vážne sa tak voláš?“

„Prečo by som si to vymýšľal?“

„Máš pravdu. Ale to je...“

„Viem.“ Sklopil oči. „Už rozumieš, prečo nemám chuť roztrubovať to?“

„Tvoji rodičia chceli, aby ťa decká v škole bili?“

„Pravdaže nie.“ Zamyslel sa. „Ale ako bábätko som im dal riadne zabráť. Odmietal som spať. Väčšinu času som preplakal. Ovracal som celý nábytok. Takže... bohvie.“

Znova sme sa pohli. „Je to, akoby si tvoja mama vygúglila zoznam najsnobskejších mien.“

Neusmial sa. „V skutočnosti sú to rodinné mená, dedia sa z generácie na generáciu. V každom je kus histórie.“

„Och,“ úsmev mi pohasol. „Prepáč, že som sa smiala. Nechcela som sa ťa dotknúť.“

Uškrnul sa. „Uťahoval som si z teba. Môj starý otec sa volal Johnny. Živil sa lovom a varil si vlastné pivo. Bol vidiečan. Myslím, že moja mama bola v niečom ako Andromedina, aj ona si myslela, že ak nám dá vznešené mená, dokážeme veľké veci.“

„Vám?“

„Mám troch bratov. Nemožné mená sme dostali do vienka všetci.“

„Troch? To je na jeden dom testosterónu viac než dosť. Chúďa vaša mama.“

„Mám aj sestru, takže nebola celkom sama.“

„Koľko máš rokov?“

„Dvadsaťdeväť.“

„A znamenie?“

„Lev. Čo to má znamenať? Tridsať sekúnd, tridsať otázok?“

„Nerozumiem.“

„No, ja len, že si pripadáš ako v nejakom televíznom kvíze.“

Luskla som prstami. „To nie je zlý nápad.“

„Žartoval som.“

„Nie, bude to ako rýchlokurz spoznávania toho druhého. Niečo také sa robí na zoznamovacích večierkoch.“

„V živote som na žiadnom nebol.“

„Ja áno,“ vystrúhala som grimasu. „Ale iba raz. Vybrala som sa tam s Bonnie. To bolo predtým, než spoznala Josha. Bizarný zážitok, raz ti o ňom porozprávam, teraz na to nie je čas, máme dôležitejšie veci. Si pripravený?“

„Nie.“

„To nič. Oblúbená farba?“

„Hm... Modrá. Vlastne nie, zelená. Nie, modrá. Tak modrá.“

Vyvalila som naňho oči. „Ty nevieš, aká je tvoja oblúbená farba?“

„Krásnych farieb je veľa, ťažko si vybrať len jednu,“ bránil sa.

„Okej, beriem. Oblúbený film?“

Otočil sa kráčal pospiatky, aby sme si videli do tváre. „*John Wick*.“

„V živote som nepočula o takom filme.“

„Akčný triler, samá bitka a strieľačka,“ napodobnil úder pästou. „Asi by sa ti nepáčil.“

„Oblúbená kniha?“

„*Archie*.“

„To je komiks, nie kniha.“

„Sú v nej aj slová, takže sa počíta. Nebol by som si myslel, že si bibliofilský snob. Len pre tvoju informáciu, občas si nejakú knihu prečítam. Najviac ma bavia trilery, ale pýtala si sa na najoblúbenejšiu, a to je *Archie*.“

„Len pre tvoju informáciu,“ žartom som ho štuchla do brucha, „od snoba mám ďaleko. Ďalšia otázka. Povolanie?“

„Barman. Momentálne som zamestnanec, ale mám veľké ambície – vlastný podnik. Tradičný otvorený kozub. Nábytok z tmavého dreva... stoly, stoličky, boxy.“ Pri reči šermoval rukami, zjavne to bola jeho srdcovka. „Šípkový a terč. Možno aj biliardový stôl. A hudobný automat.“

„Zdá sa, že to máš naplánované do najmenšieho detailu.“